

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Andorfer Miklós ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Pál Lajos ügyvéd által képviselt alperes ellen közszolgálati jogviszony megszüntetése jogellenességének megállapítása iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál 10.M.675/2008. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Bíróság 55.Mf.642.476/2009/5. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 55.Mf.642.476/2009/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt napon belül - 10.000 (tízezer) forint és 2.500 (kettőezer-ötszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.A felülvizsgálati eljárás illetve az államot terheli.

I n d o k o l á s :

A felperes a keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a közszolgálati jogviszonyát a vele szemben érvényesülő felmentési tilalomra figyelemmel. További hivatkozása szerint a továbbfoglalkoztatásának elmaradása sértette az egyenlő bánásmód követelményét, illetve a felmentés okszerűségét kellő részletességgel az alperes nem indokolta.A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 10.M.675/2008/20. számú ítéletével a keresetet elutasította, és a felperest 62.500 forint perköltség viselésére kötelezte.A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2005. december 1-jétől állt közszolgálati jogviszonyban a N.F.SZ.-el. 2006. október 9-én, majd 2007. december 25-én gyermeke született. Ezen időponttól kezdődően terhességi gyermekágyi segélyben részesült.Az állami vagyonról szóló 2007. évi CVI. törvény 60. §-a, illetve a 61. §-a rendelkezett arról, hogy 2007. december 31-ei hatállyal megszűnt az ÁPV Zrt., a Kincstári Vagyonigazgatóság (KVI) és a Nemzeti Földalapkezelő Szervezet (NFA), ezen szervek jogai és kötelezettségei az M.N.V.Zrt-re (MNV) szálltak át.A N.F.SZ. 2007. december 29-én kelt kísérlőlevelével együtt megküldte a felperes számára a munkáltatói intézkedést. Tájékoztatatta, hogy a közszolgálati jogviszonya 2008. június 30-án szűnik meg, és a felmentés teljes időtartamára mentesítette a munkavégzési kötelezettsége alól. A munkáltatói intézkedés indokolása szerint „Az állami vagyonról szóló 2007. évi CVI. törvény 61. §-ának (3) bekezdése szerint az NFA 2007. december 31-ei hatállyal megszűnik, jogai és kötelezettségei ezen időponttól az MNV Zrt-re szállnak. Az Ön további továbbfoglalkoztatását az MNV Zrt. nem tudja vállalni. Fentiekre tekintettel jogviszonyát a Ktv. 17/A. § (2) bekezdésének a) pontja alapján felmentéssel megszüntetem”.A munkaügyi bíróság álláspontja szerint az N. Zrt. megszűnt, a feladatait egy másik jogállású szerv látta el a továbbiakban, ezért az új munkáltató dönthetett arról - figyelemmel

a 2007. évi CVI. törvény 61. §-ában foglaltakra -, hogy mely köztisztviselőt kívánja a továbbiakban foglalkoztatni, és kinek az esetében nem kíván élni ezen jogosítvánnyal. A felperest az új munkáltató nem kívánta foglalkoztatni, erre figyelemmel az N. a Ktv. 17/A. § (1) bekezdése alapján a Ktv. 17. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel felmentéssel szüntette meg a felperes közszolgálati jogviszonyát. Mivel a törvény erejénél fogva szűnt meg a jogviszony, és ez független volt a munkáltató akaratától, az Mt. 90. § (1) bekezdésében rögzített felmentési tilalmakat nem kellett alkalmazni. Az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak a felperes azzal kapcsolatos kifogását sem, hogy az M. Zrt. az esélyegyenlőség szabályait megsértve döntött úgy, hogy a felperest nem alkalmazza. A per során megállapítható volt, hogy a három elődszervezet által ellátott feladatok és kötelezettségek az alperes jogkörébe kerültek, melyet jelentősen csökkentett állománnyal kellett a továbbiakban elvégeznie. Mindez azzal járt, hogy az alperesnek gondoskodnia kellett arról, miszerint olyan munkavállalókat alkalmazzon, akik ezen megnövekedett követelményeknek eleget tudnak tenni. Az alperes nem sértette meg az esélyegyenlőség szabályait, amikor a megnövekedett munkateherre is figyelemmel az elődszervezetek passzív állományából csak 15 főt foglalkoztatott tovább, ebbe pedig a felperes nem tartozott bele. A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Bíróság 55.Mf.642.476/2009/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, és a felperest 31.250 forint másodfokú perköltség viselésére kötelezte. A másodfokú bíróság a felperes azon hivatkozását, miszerint az állami vagyonról szóló 2007. évi CVI. törvény alkotmányellenes, mert nincs összhangban sem az Alkotmány 66. § (2) bekezdésével, sem az Mt. 138. § (1) bekezdésével, sem a Ktv. 17/A. § és 23. §-ához fűzött indokolással, nem értékelte. Kifejtette, hogy a bíróságnak a felperes által sérelmezett jogszabályt mindaddig, amíg azt hatályon kívül nem helyezték, alkalmaznia kell. Nem értett egyet a felperes azon fellebbezési érvelésével sem, miszerint az alperes nem tett eleget a bizonyítási kötelezettségének a felmentés okszerűsége indokolása vonatkozásában. Az elsőfokú bíróság helytállóan állította meg, hogy a jogviszonyt megszüntető intézkedésből egyértelműen kitűnik, hogy mi volt az oka a felperes közszolgálati jogviszonya megszüntetésének. A másodfokú bíróság érvelése szerint az alperes a perben bizonyította, hogy annak a döntésének, miszerint a felperes volt munkáltatójától, az M-től egyetlen passzív állományú volt köztisztviselőt sem alkalmazott tovább, ésszerű, jogszerű és valós indoka volt. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a három elődszervezet által ellátott feladatok és kötelezettségek az alperes jogkörébe kerültek, melyet jelentősen csökkentett állománnyal kellett a továbbiakban elvégeznie. Mindez pedig azzal járt, miszerint az alperesnek gondoskodnia kellett arról, hogy olyan munkavállalókat alkalmazzon, akik ezen megnövekedett követelményeknek eleget tudtak tenni. Az alperes nem sértette meg

az esélyegyenlőség szabályait akkor, amikor az elődszervezetek passzív állományából csak 15 főt foglalkoztatott tovább. Ezen döntése meghozatalakor nem önkényesen járt el, hanem tárgyilagos mérlegelés után, hosszabb távú céljai elérése érdekében. A felperes a felülvizsgálati kérelmében az alperes kereset szerinti marasztalását kérte. A felülvizsgálati érvelés szerint az eljárás során a felperes okiratokkal bizonyította, hogy a jogsértéskor rendelkezett azzal a tulajdonsággal (szülés miatt passzív állományban volt), amely miatt hátrány érte. E körben utalt az Mt. 5. §-ára, illetve az ahhoz fűzött magyarázatra. Az alperes elismerte, hogy az M. 18 fős köztisztviselői passzív állományából 1 főt sem foglalkoztatott tovább. Semmiféle magyarázatát nem adta annak, hogy velük kapcsolatban milyen megfontolás után döntöttek a továbbfoglalkoztatás mellőzése mellett, és részletes magyarázatot sem adott arra, hogy a felperes foglalkoztatását konkrétan miért nem tudta vállalni az általános jogutód. Ettől függetlenül mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság elfogadta az alperes perbeli magatartását, a terhére eső bizonyítási kényszert teljesítettnek tekintve a felperes keresetét elutasította. A felperes hivatkozott arra, hogy volt munkatársa esetében a Fővárosi Munkaügyi Bíróság azonos jogsérelem miatt megállapította a munkáltató felelősségét, és kártérítés fizetésére kötelezte. A Magyar Köztársaság Alkotmánya 57. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel a bíróság előtt mindenki egyenlő, és mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és a kötelességeit a törvény által felállított független és pártatlan bíróság igazságos, és nyilvános tárgyaláson bírálja el. Álláspontja szerint sem az első-, sem a másodfokú eljárás nem volt igazságos, mert egyrészt a bizonyítás rendjére vonatkozó szabályokat nem vette figyelembe, másrészt a rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható tényálláshoz képest ettől lényegesen eltérő tényállást állapított meg. Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására és a felperes perköltségben való marasztalására irányult. A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A másodfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperes az eljárás során bizonyította (Pp. 164. §), hogy a szervezeti változásokat követően a jogkörébe került feladatokat csökkentett létszámmal kellett ellátnia, amely indokoltá tette a felperesi jogviszony megszüntetését is [Ktv. 17/A. § (1) bekezdése, Ktv. 17. § (2) bekezdés a) pontja]. Az a körülmény, hogy a ténylegesen végrehajtott létszámcsökkentés során az alperes nem indokolta, illetve részletezte a kiválasztás szempontjait, intézkedését nem teszi jogellenessé. Az eljáró bíróságok helytállóan fejtették ki, hogy a munkáltatói intézkedés megfelelő indokot tartalmazott, a kiválasztás a munkáltató mérlegelési körébe tartozott.

Az eljáró bíróságok helytállóan állapították meg, hogy a jelen esetben a jogviszony a törvény erejénél fogva szűnt meg, így az Mt.

90. § (1) bekezdésében rögzített felmentési tilalmakat nem kellett alkalmazni.

Az Mt. 5. §-ára figyelemmel vita esetén a munkáltatónak kell bizonyítania, hogy eljárása a hátrányos megkülönböztetés tilalmára vonatkozó rendelkezést nem sértette. A munkáltatónak eszerint kimentési bizonyítást kell lefolytatnia, amelyből következően akkor mentesülhet a jogsértés megállapítása alól, ha bizonyítja, hogy az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta (BH.2004.255.). A hátrányos megkülönböztetésre való hivatkozás nem elégséges, azonban a bizonyítási teher megfordulásából következően elegendő, ha a diszkriminációra hivatkozó fél bizonyítja azt a tényt, hogy hátrány érte, ezt követően a másik félnek kell kimentenie magát. A felperes nem is valószínűsítette a jelentős létszámcsökkentésre és arra figyelemmel, hogy az alperes a passzív állományú személyek közül is egyeseket továbbfoglalkoztatott, hogy az alperes hátrányosan megkülönböztette azért, mert szülés miatt passzív állományban volt. Alaptalanul hivatkozott a felperes más munkavállaló ügyében hozott, elsőfokon jogerőre emelkedett ítéletre, tekintettel arra, hogy az abban foglaltak a jelen perre kihatással nem lehetnek [Pp. 4. § (1) bekezdés]. A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján. A felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére. Az adott ügyben irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés f) pontja és 14. §-a értelmében a felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

Budapest, 2011. november 21.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró
A kiadmány hitelül: Nné tisztviselő